

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
(Vastel. Maatsch.)
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centimen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN
Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 16 AUGUSTUS 1924.

De Hemelvaart van Maria.

O. L. Vrouw Hemelvaart of O. L. Vrouw Heel Oogst wordt in de H. Kerk gevierd half waarschijnlijk van in de eerste eeuw maar vast en zeker, volgens echte en klare gedensstukken van in de 4 eeuw van het Kristendom. 't Is ten tijde van Karel de Grote, in de 9 eeuw dat hier in Europa, aan dit feest meer algemeenheid en meer luister werd gegeven, zoodat nu O. L. Vrouwduid voorafgegaan is van 'ne vastendaag en gevolgd door eene octaaf, dat wil zeggen dat men 8 dagen lang in de openbare gebieden dit feest herdunkt en de machtige voorspraak van O. L. Vrouw afsmeeft.

De H. Kerk eert dus op dezen plechtigen dag de Verrijzenis van Maria en hare opening met ziel en lichaam ten Hemel. Ik zeg hare verrijzenis want Maria stierf, volgens een gegronde overlevering te Ephese, in Klein Asie in den ouderdom van 72 jaren in het bijzijn van al de Apostelen die van hunne zendingreizen naar Ephese afgezakt waren om den laatste zegen van Jezus' Moeder te ontvangen. De Apostel Thomas, alleen, kwam 3 dagen te laat in de stad.

Met droefheid en spijt smeeft hij de andere apostelen van het graf van Maria te openen om haar nog eens te zien. Zij openden het graf, maar o wonder, het graf was ledig, en pas ontloken sneeuw witte lelien, het zinnebeeld van zuiverheid en magden, waren op de plaats gegroeid, waar haar zuiver, onbevleekt lichaam gelgen had, hetwelk te heilig was om in het graf te blijven, hetwelk de Engelen en Aartsengelen, de Serafijnen op hunne vleugels genomen hadden, wanneer de stens Gods, het lichaam van Maria uit zijnen korten doodenslaap had opgewekt.

Die overlevering vindt men afgeschilderd in de kerken, waarop de lucht vol zweeft van hemelsche geesten, die kronen en palmtakken dragen en de wonderbare lelien van tusschen de plooiën van het lijkleed in het graf, hun rein kopje bovensteken.

Hoe prachtig hoe hemelsch geloofd moet die hemelopname van O. L. Vrouw niet geweest zijn; die optocht ten hemel van eene gekroonde koningin, van een schepsel verheven boven alle koren der hemelsche geesten en geplaatst in den hoogsten graad van luister en roem en heerlijkheid.

En waarom vererde God die eenvoudige maagd. Was het omdat zij den titel ontvangen had van moeder Gods? Neen, die groote ere was eene gunst van God, en eene dus greene beloning; maar de Hemelvaart van Maria was de bekroning van hare eigene nederigheid en van het stipt vervullen van hare plichten.

O gij allen die Maria's Hemelvaart bewondert, gij allen die kinderen zijt van Maria, leert hieruit dat noch uwe titels van kristen, noch veel min van uwe wereldse eerbetenen, het rijk der eeuwige beloning zullen ontvangen maar wel uwe nederigheid, en het trouw vervullen van al uwe plichten.

De vereering van Maria is dan ook vrij algemeen in alle Katholieke landen en worden er jaarlijks in alle kerken proces-

sien ingericht op dezen dag ter harer heerlijklijng.

Voor onze Soldaten en hun Ouders.

Binnen enkele dagen worden weeral een deel onzer jongens binnegeroepen.

Ouders, bezorgd om de toekomst hunner kinderen kennen reeds slaaploze nachten vol angstvallige bedenkingen.

En jongen hebben bij den troep! hoe zal hij er van weerkieren? Luistert eens jongens, luistert eens vaders en moeders, als gij iets of wat karakter hebt moet gij geen van beiden kanten lenauid zijn. Met soldaat te worden, jongens verandert gij niets. Gij gaat naar de kazernes om uwen dienst te leeren, uwen dienst tot verdediging van den vadergrond.

Soldaat zijn is niets, jongens soldaat worden is lastig omdat gij er voor uw eigen wil en gril moet offeren aan de tucht; en nu ja, dat zijn onze jongens den dag van vandaag, niet veel gewoont. Maar kom dat gaat toch! Zijn d'eerste dagen wat lastig, wat vermoeid, de gewoonte komt licht en sterk lijf en wil.

Maar wat een gevaar kan zijn jongens dat ik het middelen, waarin gij zult komen. 't Zijn de kameraden die ge zult vinden in de kazernes. Om zoo een bunde jonge gasten die binnen komen, zijn er zeker wel die niet deugen en die nu te zeer van huis liegen en ongekend zijn, moenen dat ze alles mogen doen, en daar holle vaten 't hardst klinken, hebben die gasten ook meest part, 't gaat er weldra over 't leutige jonge leven, liefde en verkeeren, over de domein van kwels die in alles zonder en kwaad zien, die voort loopen naar de mis en die zoolliekers zijn in den almoezenier en naar den soldatenkring gaan in plaats van zich te amuzeeren, daar waar ze u voor geld laten genieten van 't leven, want 'wij hebben toch maar één leven, zeggen ze.

Dat is 't gevaar jongens, en 't is des te grooter daar gij tegenwoordig er zoo weinig verveer tegen hebt! Gij zijt zoo zwak jongens gij hebt zoo weinig geleerd u te bedwingen, gij hebt zoo weinig wil en zooveel menscheijk oezicht; gij staat zoo zwak tegenover den durf en den spotlach van dezen die niet deugen, en zoo laat gij u rap verlokken en eens den eersten stap gezet rolt gij gauw de heil' af tot beneden in den modderpoel van bedorf en oneer, van schande en ziekte.

Maar wil zij erlijk blijven, wil gij u behaun en ziel zuiver bewaren? Leef dan uw leven zoals gij het deelt, dus, bij vader en bij moeder, leeft lieflijk en eerbaar, bloost nooit over uw geloof en over 't volbrengen van uw godsdienstplichten en brengt al uw vrijen tijd over in den soldatenkring. Dat is de thuis van de soldaten daar worden ze geerbedijkt daar vinden ze wat ze verlangen; en lekker pintje bier, een vermakelijk tijdverdrijf in lezing en spel, een vriendelijk praatje met deftige makkers en een vaderhart in den almoezenier die met raad en daad bijstaat.

En d'ouders nu, kunnen ze iets bijdragen om hunne jongens in 't goede te houden, binst den dienst? Ja zeker en veel, heel veel.

't Eerste dat ze kunnen en moeten doen is eischen, willen dat hun jongen naar den

soldatenkring gaat! Een soldaat die kan getuigen dat hij regelmatig naar den soldatenkring ging, is braaf en deugdzaam gebleven.

Dan moeten ze zorgen dat hun jongens niet te veel geld op zak hebben en zich op dat punt niet te laten bedriegen door hun jongens want velen zijn er, die eens op 't slechte pad met doortrapte behendigheid 't zuur gewonnen geld hunner ouders komen afzetten. En dat ze nu niet gaan denken in hun eigen zeggen: Ja, dat zal de oenz niet doen dat zal hij niet durven! want ik antwoord hun: «u jongen zal dat wel durven, uw jongen zal dat wel doen als hij zich heeft laten meeslepen naar de koten».

Maar zullen veel moeders vragen, hoeveel moet ik hun meegeven? Wel dat is gemakkelijk om uit te rekenen; genoeg om deftig een pintje te rooken en soms al een kleingheid als extra te kooplen. Daarbij als ze twifelen over iets, hevel 'neu godes raad en hij kost niet veel; dat ze eens schrijven naar den almoezenier, en hij zal gelukkig zijn hen te helpen en iets te kunnen doen, om onze jongens te laten terugkomen braaf, eerlijk en gezond als op den dag dat ze vertrokken zijn.

Stem uit het graf.

Antwoord van Aug. Cuppen zaliger, aan Jef Leijnen betreffende dezes artikel over «T PASTOORKEN VAN LOXBERGEN» verschenen in «Das Limburg» van 18 Mei 11.

« Indien zulks van mijn vijand kwam — maar gij, mijn vriend, die met mij aan lafd zakt — »

Over eenige dagen slechts geraakte ik uit het vagevuur dat 't gebied van eenen onder schoolmeester en trok olijmoedigen weg op naar den Hemel. Bekindings streok ik lingsheen de wereld, gekeld door mijner ongelbewaarde, die mij al varend naar schrijve toestak terwijl hij zeede: Als zij eens wilt zien hoe de heidreife wereld eenzijdig en ikzichtig orlocht. Deze hier (dat waart gij Jef) troetelt u zoolang hij daarmee zijn eigen vleit; maar zie eens verder als hij niet met niet meer 'takkord is. Als het de hoeren van Loxbergen aangaat: « Hij gaf hun raad en dien mochten zij volgen, gerust. Want hij was wijs en geleerd. » Maar in de groote hedendaagsche kwestie van vlaamsch, dan mocht hij de groote levenslange vlaaming niet « als leiter of madman voorop schreiden. » Daar waren heel natuurlijk de schooljongens en studentjes meer bekwaam voor.

De role daarvan die Jef aangeeft is merkwaardig, en zal u waarlijk behagen en ook veredelen. Lees daar: « Hij bezat (daarvoor) niet genoegzaam den zin der brutale politieke werkelijkheid » Ja, feitelijk zegde ik, lieven engel, daar heeft Jef gelijk in. Die brutaliteit die drang op het vlaamsche volk van de activisten van van Bissing en hunne hedendaagsche verwanten kon ik verketenen.

— Inderdaad, lees eens voort: « Hij was te onafhankelijk — of liever — te frondeur, om braaf in de rangen te gaan »

— Hoho, Jef, ik, uw vriend braaf in de rangen moeten gaan; achter wie? God hebbe dan omdat hij mij den geest van onafhankelijkheid schonk. Ik behoeftie geen program te onderteekenen om eenige stemmen en vleiedende bravo's te kooplen.

kelijk dat zulk een jongen weder onder zijn volk zoo moeten terugkeeren om tot een vagebond op te groeien, terwijl hij het verhandelen kon; hij had geen naaste familie behalve zijn ouderen broeder en die was rijk genoeg, hij kon dus met zijn eigen geld doen wat hij goed vond.

Dit bericht gaf, zoals wij reeds zegden, zeer veel te denken. Het verklaarde althans veel, dat tot nu toe in het huister was gebleven.

Wanneer de tegenwoordige Sint-Alba de bevestigde Zigeunerknapp was geweest, werd zulk alleen zijn afkomst en zijn aangenomen naam verklaard, maar werd ook tevens zijne verhouding tot de Stanley's begripelijk.

De Stanley's behoorden tot den zogenaamden Romastan der Zigeuners; had ook Sint-Alba daaraan behoord — en de eigenaardige vorm van zijn gebed, die dit volk zoo bijzonder onderscheidt, maakte deze gissing zeer aannemelijk — dan was het in het minst niet verwonderlijk dat hij, toen hij hen in Woolchester ontmoette, met hen had omgegaan. Het is toch bewezen, dat er ondezen stam eene soort van vrijmetselarij bestaat, die hen onderling samenbindt en ieder lid verplicht zijne medebroeders ter zijde te staan welke verstand in stand er ook tusschen hen moge bestaan. Er was dan ook niets vreemds meer in dat vrouw Stanley in hare armoede, hulp en ondersteuning bij een man als Sint-Alba zocht.

Toen Robert Power nog voor zijn vertrek naar Dartmoor deze inlichtingen van M. Hunter ontving, was hij maar half tevreden. De oplossing kwam hem al te natuurlijk voor; hij had er meer achter gezocht en verstandiger dan ooit Jacob Stanley op te zoeken, en de waarheid te ontdekken. Hij haastte zich dus zooveel mogelijk om weg te komen.

Ook M. Hunter wilde geen uur langer in Sandbank blijven; behalve zijne reis naar Londen om de door ons verhande inlichtingen te verkrijgen, had hij er allen verstand om de afloop der terechtzitting bij te wonen en de arme Charlotte zooveel mogelijk bij te staan. Thans kon hij, M. Duvivier hier niet meer van dienst zijn en hij wist zijnen vriend dus gemakkelijk over te halen hem naar zijne woning in de hoofd-

Helleputte, Vandevyvere Pouillet, zouden ook moeten braaf in de rangen gaan... Achter wie? Zij ook krijgen de les voorgedien in stede van geraadpleegd te worden. En door wie? helaas! Wat mij aangaat, indien ik uwe strekking goed vond, hadde ik zonder wijfelen uwen weg bewaard. De kwajongens echter hebben mij franskilion gheheten terwijl de brutale politieke werkelijkheid zekere schijnvlamingen hoog in de volken onthemde.

Ten andere herinner u den grooten Vlaaming, den wijzen man van Vlaanderen, Jacob Van Arvelde: de brutale politieke werkelijkheid deed hem vermaanden door zijn eigen volk van Vlaanderen. Mij hebben zij toch nog laten sterven op mijn bed. Nu, Jefke ik verveef alles; en, hooger gezeten blijf ik bij mijne vroegere overtuiging, en wat uw beroep op onzen zilverbedienden bisschop Mer Ruten, betref, wees maar zeker dat de eerste die hij komt om de geelzwarte vlag van Vlaanderen boven de Belgische driekleur te stellen vierkantig aan de deur viest.

Op Maria's Hemelvaart.

Uw hart, Maria zoe, o 't leefde slechts van liefde; De liefde ook was het stand, dat 't doodlijk doorkleefde.

O schoone zaagde dood! Althans woe 't sterven is. De zegroet der Bruid naar d'ouwegen Bruidloftstiech.

In hemelzoe rust, den glimlach op de lippen Mag uwe blanke ziel naar 't Paradijs ontglippen.

Rijs op o Moeder mijn, rijs op naar de ewigheid Waar met het zalig kroon Uw Jesus u verbeidt.

O moze ook ik, geleid door uwe moederhanden In de ewige vreedst gelukkig eenmaal landen

Mijn dierbe Meesters, ach toch me uw schoon gelant Als voor uw hulploon kind de laatste stonde staet.

O wil dan over mij uw moederarmen heiden Ontvang, ontvang mijn ziel in 't vreedselijk uur van scheiden.

O zalige stond wanneer ik boven d'Engelenken Naast Jesus gouden thron U, Moeder, mag zien gloren.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

De onzijdige school. — Eene cijfers. Door de invoering van het verplichtend, zoogezegd onzijdig onderwijs heeft Frankrijk in werkelijkheid het volks onderwijs vermetigd. Integendeel zijn de landen van vooruitgang, zoals Engeland en de Vereenigde Staten, waar men het vrij onderwijs krachtig aanmoedigt, met het onderwijs en de opvoeding der volkskinderen steeds in vooruitgang.

stad te volgen, waar Mevr. Hunter hen reeds wachtte. Het enige, wat er op dat oogenblik te doen viel, was geduld te oefenen en den invloed van M. Hunter aan te wenden, om de gevangene die nu naar de cellulair gevangenis was overgebracht, wat meer gemakken te bezorgen en te trachten haar wat meer te mogen bezoeken dan anders in dergelijke gevallen wordt toegestaan. Ook daarvoor was het beter, dat zij in Londen waren. Wij behoeven onze lezers niet te zeggen, dat zij beiden van de vergunning dikwijls gebruik maakten om Charlotte op te zoeken — al beschrijven wij deze ontmoetingen niet, die men zich zeer goed zal kunnen voorstellen om ons liever bij de feiten te bepalen.

De Fransman volgde zijnen vriend evenwel, maar was overgens, vooral in een bezek aan zijn nichtje — in eene onderlinge stemming. Hij stelde op, Engeland en de Engelschen, waarmee hij vroeger zoo veel had omgegaan. Hij raande op het land, op de rechers in een woord op alles wat Engeland was. Van uitspattingen of verstrooiing, wilde hij niets weten; hij bracht zijne dagen het liefst in gezelschap van hem en zijne vrouw door, welke feste met hare goede coedheid al het mogelijk deed om diep te vernederen en te vernietigen.

Het was een paar dagen na hunne aankomst te Londen, dat zij op een avond weer in somber stilzwijgen tegenover elkander zaten.

M. Duvivier had het fotografie-album van Mevrouw Hunter ter hand genomen en sloeg werktuiglijk de bladen om. Hij zag de reeks van vreemde gezichten, die voor zijne oogen voorbijgingen, vernieuwde aan; zijne gedachten wijlden ver van daar bij zijne arme, ongelukkige Charlotte, die door zijne schuld in dit ellendig land was geraakt. Hij hield niet op zich zijne nalatigheid te verwijten, wat zijne vrienden er ook tegen inschikten! Maar hij sprak er niet meer over; hij wilde op de menschen die hem zooveel hartelijkheid betoonden, den schijn niet in den aanval van het ongeluk kunnen voorkomen.

Met oogen, die van tranen schemerden, sloeg hij zenuwachtig de bladen om. Op eens hield hij stil; — hij meende iets gezien te hebben — een gezicht, dat hem

Cijfers van bevoegde zijde over het onderwijs in Frankrijk medegedeeld, geven wij alle ouders, wetgevers, gemeentebestuurders en opvoeders ter overweging. In het jaar 1922 bedroeg het totaal aantal leerlingen op de volkscholen in Frankrijk 1.236.000 dat is 215.000 minder dan in het jaar 1921.

Van dit totaal bezochten er 3.103.000 de Staats- of openbare scholen en 832.000 de vrije katholieke scholen, zoodat slechts een vierde der Fransche jeugd een zoodaast dienstige jeugdopleiding geniet.

Hoe slecht vele Fransche Staats- of openbare scholen bezocht zijn blijkt uit de volgende voorbeelden; in het Loire-departement zijn meer dan honderd Staatscholen met min dan zes leerlingen. Toch worden die Staat de scholen in stand, de onderwijzers hebben een loon van gemiddeld 6000 tot 8000 frank per jaar.

Enkele bijzondere gevallen: in Pontmain (departement Mayenne) een dorp van 620 inwoners, staat de meisjesschool sedert eenige jaren leeg. De bestuurster woont in de jeugenschool, waar haar man onderwijzer is. Deze school leet een leerling, namelijk hun zoon, voor wien de Staat dus een dubbel loon of 12.000 fr. uitteeft.

De onderwijzers in Maunon (departement Aveyron) is min gelukkig; zij krijgen 6000 fr. voor twee leerlingen, die haareigen kinderen zijn.

In La No-Blanche (departement Heu-Vilaine) zijn 1045 inwoners en 180 schoolplichtige kinderen, waarvan vijf de Staatsschool bezoeken die den Staat alleen aan loonen van twee leerkrachten, 12.000 frank, kosten.

In La Grande Motte (departement Deux-Sèvres) is een onderwijzer met een loon van 6000 fr. zonder leerlingen.

Het katholieke tijdschrift «Ecole et Famille» bevat een lijst van 76 bladzijden van dergelijke gevallen. Sedert de invoering van de onzijdige school is de beproeving voor onderwijzers gestegen van 45 miljoen tot 110 miljoen fr.

Het grootste onderwijs-syndicaat is het nationaal onderwijssyndicaat van 70.000 leden dat verlamden is met de algemeene «Confédération du Travail» een revolutionair socialistische birchting. Men ziet dat het zoogezegd onzijdig onderwijs voor Frankrijk eene wrekenoepende geldverspilling darstelt en niet de minste vlucht afwerpt, tenzij eene rotte. Wanneer zullen de Franschen inzien dat de vrijmetselarij het land naar den ondergang voert?

TURKIE.

Het verdwijnen der veelwijverij. Blikkens een bericht aan het «Journal» heeft de parlementaire commissie die bezig is het nieuwe gezinsstatut voor Turkije te stellen, in principe besloten tot invoering der monogamie.

In enkele gevallen slechts of a bij alden het huwelijks liederloos blijft kan de man gemaacht worden, er een tweede vrouw bij te nemen, doch alleen na tusschenkomst van den rechter.

Tot dusver veringde de Turkische wet den man, er vier vrouwen op na te houden.

AMERIKA.

Berenacht. — In sommige Staten van Amerika wemte het nog van beren. Die wilde beesten richten zooveel schade aan dat er nu en dan klopjachten moeten gehouden worden om hun setal te verminderen.

Lekend voorkwam. Hij sloeg het blad dat hij in der haast had ongelukkig weder terug en bekeek het portret, dat zijne aandacht had getrokken. Neen, hij verzette zich niet — dat geland had hij meer gezien! Hoe meer hij er het bezag, hoe zekerder hij werd.

— Wie dro, had is dat, lech? riep hij eindelijk overled, met zijne eigenaardige lewendigheid, die hem in den laatste tijd zoo vreemd was geworden. Ik ken dien kerel — ik kan mij niet vermissen!

— Hebt gij het portret van een vriend van u in mijn album ontdekke? M. Duvivier vroeg de vriendelijke mevrouw Hunter, verheugd een onderwerp te hebben gevonden, waarin haar gast belang scheen te stellen. Ik kan beneveld wie het is.

Zij stond van haren stoel op en plaatste zich achter M. Duvivier.

— Wel, dat is M. Sint-Alba! riep zij uit, en blid op het portret werpende dat de Fransman haar met den vinger aanwies. De daar naast is zijne vrouw.

Sint-Alba? riep M. Hunter pletseling uit zijn knustel bij den haard overend vliegende, en het tijdschrift, waarin hij bezig was te lezen, met groote drift op de tafel smijtende. Hebt gij het portret van dien schurk nog in uw album Anna? Doe mij eens genoegen en werp het dadelijk in het vuur! Ik kan maar niet begrijpen dat gij het al niet veel eerder gedaan hebt.

— Ik wist, waarlijk niet eens, begon Hunter, om zich te verontschuldigen naar M. Duvivier lid haar niet doornag.

In de laatste dagen waren er talrijke klichten opgezien bij die weekwekers van den Staat Washington, tusschen welke konden er vreeselijke slachtingen aangebricht worden door de beren. De regering gelaste een troep jagers en trappers de dommale wouden te zuiveren van de gevaarlijke gasten. In één jaar tijd werden er 37 beren onschadelijk gemaakt. Het meereindeel werden zij gevangen in vallen, met als lokas brokken versch vleesch; anderen zeer sterke dieren bijzonder afgericht voor de berenjacht. In de magen van de gedode beren vond men telkens overshot van ossen- of schapenvleesch.

De meest bewogen jacht was die op een grijzen beer, een kerel die gedurende meer dan vier jaar, onder de oogen van de verschrikte horders, niet minder dan 36 ossen en een hondertal schapen versloeden had. De beer scheen ongriffbaar; 't was een reuzendier dat al de strikken kon weeten het sprande wist te ontkomen. Eindelijk na een klopjacht van twee weken met een 20-tal honden, gelukte een knap jager er in den grijzen bloedzuiger te doden in het struikgewas van het nationaal woud te Chelan.

— Een Testament. — Een New-Yorker beursman heeft het volgende testament nagelaten:

« Ik laat aan mijn vrouw de mededeeling na, dat ik niet zoo dom was als zij wel geloofde. Aan mijn zoon het genoegen om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien; 25 jaar lang heeft hij gemeend dat ik een ongelukkig vermogen bezat. Hij heeft zich vermist.

« Aan mijn dochter laat ik 100.000 dollars. Zij zal het geld goed kunnen gebruiken. De eenige goede zaak, welke haar man tot dusver gedaan heeft, is geweest door met haar te trouwen.

« Aan mijn knecht laat ik alle kleeren, die hij de laatste tien jaren van mij gestolen heeft. Ook mijn peljas, welke hij steeds droeg, als ik afwezig was.

« Aan mijn autoverfier mijn wagen. Hij heeft hem bijna gansch verried. Ik hoop dat hij de volloening mag beleven zijn werk geheel te voltooien.

« Aan mijn venoot den godes raad om na mijn dood weer een even werkzaam makker te zoeken, die hem voor den ondergang behoedt. Tot nu toe heeft 't niet aan hem gelogen dat 't nog niet zoover gekomen is.»

Gemengde berichten

LEENING DER VERWOESTE GEWESTEN 5 p. e. 1922.

Trekking van 9 Augustus. Serie 17.612 nr. 4 nibetaalbaar met 250.000 franks. Serie 17.627 nr. 3 en serie 17.612 nr. 12 zijn nibetaalbaar met 100.000 fr.

Buiten de opgegeven nummers, zijn al de andere nummers over serie 29.857, 41.697 en 17.612 nibetaalbaar met 300 fr.

De onderdom van den mensch.

Dit onderwerp werd breedvoerig besproken door dokter Morris, een der bekwaamste doktors in Detroit, Vereenigde Staten. Ik geloof, zoo zegt hij, dat binnen korte jaren de menschen die gezondende ouderdom van 150 jaren zullen bereiken, en dat

ik herkende hem oogenblikkelijk?

Courtin? Courtin? hermaide M. Hunter, verbaast over het hartekwag volhouden van zijn vriend. Hoe kon gij er op? Ik verkeer ik, dat gij u vergist, — dat is wel degelijk Sint-Alba's portret — maar daarom kan hij wel op iemand anders gelijken, die gij vroeger gekend hebt... —

— Het is zonder twiifel het portret van Sint-Alba! bevestigde thans ook Mevr. Hunter? — toen wij met hem in het Marine-hotel logeerden? Of neen! viel zij zielelike in de rede. Uw herinner ik mij; hij gaf het niet, maar zijne vrouw, te gelijk met het hare in ruil voor de onze.

Ik kan niet meer zeggen dan ik gedaan heb! hermaide de Fransman op zeer stellige toon. Dit is het portret van een zekeren Courtin, dien ik in Frankrijk had leeren kennen. Ik kan mij niet vermissen! Het is een volslagen onmogelijkheid, dat twee menschen zoo volkomen op elkander zouden gelijken.

— En wie is die Courtin? vroeg M. Hunter die zich geene verklaring van de zonderlinge vasthoudenheid van M. Duvivier kon geven.

— Om op de vraag te antwoorden, zou ik u eene heelde geschiedenis moeten vertellen, antwoorde zijn vriend, ik kwam op een zeer zond-ringe manier met hem in kennis tijdens onzen ongelukkigen oorlog met Duitsland; — van daar dan ook, dat gij gezicht mij zoo levendig is bijgebleven, dat ik zijn portret onmiddellijk herkende.

— Op een zonderlinge manier? In den Fransch-duitschen oorlog? vroeg M. Hunter meer en meer verbaast. Vertel het ons toch!

— Gij weet, ging M. Duvivier voort, dat ik een warm vaderland, zoodat trouwens ieder Fransman, die in de dagen een gewer kon dragen, dienst nam in het hupleyder, dat de Pruisen uit ons land wilde jagen. Het was in het laatst van het jaar 1870, dat ik als kapitein der schutterij in varmiron lag te Tours waarheen Gambetta en de andere leden der Nationale Regeering zich begeven hadden. Het is u bekend met hoe weinig goed gevolg onze wanhopige pogingen bekoord werden. M. Hunter knikte toestemmend. (Wordt vervolgd).

MENGEWERK van «DE POSTRIJDER».

HET GEHEIM VAN DEN COMMISSARIS van POLITIE

De jonge detectives, die als neefjes van Tom Brussel bij juffrouw Kelly waren ingekwartierd, hadden evenmin enig nieuws weten te vertellen. De vrouw van Stanley bleef steeds hetzelfde geheimzinnige wezen van vroeger. Zij zag niemand en ze ontving niemand en trachtte met het maken van kunstbloemen in haar onderhoud te voorzien. Een paar malen hadden de detectives haar naar de Fieldstraat zien gaan; zij was echter aan Sint-Alba's huis op dezelfde wijze als den eersten keer ontvangen en keerde met een diep verslagen teurgesteld gezicht naar huis. In den lessten tijd schied het, dat zij deze bezoeken uit wanhoop had opgegeven en had zij haar best gedaan om meer werk van den bloemmenwinkel te krijgen. Sedert juffrouw Kelly hare andere kamers zoo voortdelig had verhuurd, was zij voor de nalatige bestaalter veel minder streng geworden en scheen het inderdaad alsof Brussel's voorspraak naar medeliden had opgewekt. Zij viel juffrouw Stanley niet meer lastig en liet haar in het rustig bezit van het zolderkamerje.

Voor het overige kon men van deze zijden geen licht meer verwachten. Alle pogingen van de jonge detectives om met haar in gesprek te komen, waren op hare stilzigtigheid afgestuit en zij hadden de zaak als hopeloos moeten laten varen. Het gedeelte van de taak, hetwelk M. Hunter op zich had genomen, had wel niet veel, maar toch eenige nieuws bijgebracht, waaronder een feit van groot belang. Toen M. Hunter zijne navraag naar denouden Italiaanschen uitgewekene Sant-Alba begon bleken er onder zijne club-vrienden nog enkelen te zijn, die zich dien zonderlingen herinnerden. Een paar die hem van nabij ge-